

Uventede pointer hos Pinter

Frederiksborg Amts Avis 27. oktober 2006, 1. sektion, side 2

Harold Pinter fik Nobelprisen i H.C. Andersen-året i fjor. Nu spilles hans dramatik endelig igen.

Af Knud Cornelius

Forestillingen »En aften med Pinter« foregår på engelsk, men mange mennesker husker sikkert med glæde, at TV-teatret engang bød på Pinter, og »Kollektionen«, den besnærende lille historie om sandt og falsk, virkeligt og uvirkeligt, blev spillet f.eks. i Cafétéatret for 25 år siden.

Fiolteatret var hurtigt fremme med Pinter i de intense små lokaler i Fiolstræde i København allerede i 1960'erne, og hans absurde hverdagshistorier virkede pirrende nye på et publikum, der var ved at vænne sig til en vidåben og større efterkrigsverden. »Kollektionen« er fra 1961. Før den opføres nu solostykket »Monologue«, og programmet i Krudttønden, der er sort som Fiolteatret dengang, åbnes med appetitvækkeren »Særtilbud« og sketchen »Problemer på arbejdspladsen« fra 1959. Vægten er altså lagt på nobelpristageren som 30-årig. Det hele er på engelsk fra først til sidst, også titlerne, og man skal ikke lade sig afskrække. Forestillingen er tydelig og enkel, og skulle der smutte en glose nu og da, forstår man sikkert den følgende og dermed igen helheden.

Skarp iagttager

Da Harold Pinter, som tidligere i denne måned fyldte 76 år, modtog Nobelprisen i litteratur, viste han sig at være om muligt endnu mere besk end før, men stadig skarp i sine iagttagelser og præcis i sin argumentation. Han holder flammende samfundstaler og harmes, når der f.eks. bombes i stedet for hjælpes af det internationale samfund. Man kan godt frygte hans politiske målrettethed.

Men samtidig er han en formidabel kunstner, en dialogens mester og en overlegen behersker af sit stof. I »Kollektionen«, der er et jalousi-drama, som ender filosofisk, arbejder han til underholdning for publikum med forskudte forløb, som hele tiden fører andre steder hen, end man ventede, medens intrigen afsløres i velberegnete små bidder: Den unge frue har været til kongres i Leeds og vist haft en affære på hotelværelset. Eller kyssede hun bare kollegaen i sofaen i foyeren? Eller var det hele kun digt for at sætte lidt skub i ægtemanden? Eller skal »sandheden« søges et helt fjerde sted?

Det er raffineret at følge, og stykket skrider nærmest uhyggelig præcist fremad.

Den korte optakt med veninde-snakken i mobiltelefon om det spændende tilbud »Mænd til salg« vender straks alle vante forestillinger på hovedet, og direktørens møde bagefter med værkføreren, der kan fortælle, at folkene ikke længere bryder sig om firmaets produkter, er en grinagtig gang magtkamp.

Så tages publikum med på en luksusbåds soldæk, hvor en opgivende mand taler til sin imaginære ven om den mørke skønhed, han aldrig fik - men det gjorde venen - og monologen gennemgår alle taberens sentimentale faser af ynk og uretfærdighed, indtil han udråber sig som onkel til rivalens børn med skønheden. Onkel! Den fuldkomne taber.

Musikalsk fortalt

»An Evening With Harold Pinter« er en gennemmusikalsk forestilling, både sprogligt og med hensyn til den uhyre velvalgte lydside. Musikken er fra først til sidst med til at fremhævede stemningerne. Og spillet er muntert og lige til at nyde. Skuespilleren Claus Bue har som instruktør fint lyttet sig ind på de fire engelsksprogede medvirkendes særlige kvaliteter - fået Tom McEwans altid skudklare humør til at fremtræde olmt og fornærmet, når det da ikke tager sig listigt ud, og Ian Browns klassisk polerede korrekthed til at virke endnu mere kækt eller medynk-appellerende end forventet. De to har arbejdet sammen om engelsksprogede forestillinger i en række år. Ny i sammenhængen er den skotsk-fødte, danske stand-up-skuespiller Gordon Kennedy, som folder sig ud til stor fornøjelse for publikum - først som dreven arbejder, så som gangster-smart bedragen ægtemand. Det er fine præstationer. Med sig har de tre mandfolk Sira Stampe, der tilføjer fortællingerne ynde og underfundigt underspil, og hun får ydermere det sidste »ord«, da mændene har raset ud og ordnet situationen. Nævnes må også Rie Lykke og Mette Rios behændige scenografi, fuldført med enkle midler på snæver plads, og Julian Simpsons meddigtende lyssætning i samspil med Mark Jones" musikvalg. Ved tæppefald kan man spørge sig selv, om man nu har fulgt personerne i det, der er skitseret herover, eller om man netop er blevet narret til at tro, at det skete som vist. Det er helt i Pinters ånd. »An Evening With Harold Pinter«, iscenesat af Claus Bue (That Theatre Company i Krudttønden, Østerbro - varighed: 2 timer. Opføres til den 25. november).